

Kesim Bölgesi 2

– Bayram KAYA · 08 Ağustos 2017

Kesim yerleri içinde yinelenen yiyecek ya da giyim veya araç gereç gibi kullanımları sağlatan sunu buluntuların tekrarları sırasında, grup bilinci yeni bir algısal mana anlayışına kapıldı. Kapılma olan bu mana anlayışına göre sanki gizli bir el bunların duygu ve anlayışlarına dokunuş yapıyordu. Bu dokunuş ile gruplar birbirlerine farklı bakmaya ve farklı tavır almanın tutum değişmesine zihnen alıştılar. Bu dokunuşa göre akıllarda duygu sel oluşa bağlı yeni yeğleyiş belirtileri tek tek resmi geçit yapıyordu. Bu duygusal dokunumla olan belirimplere göre şeytan bir fıslıtyı ortaya koydu.

Bu fıslıtyla(duyuş ile) şeytan diyordu ki; "birbirinize karşı bir daha yamyamlık etmemeye çalışınız". "Sunu yapanı yersen bu sunuları bir daha bulamazsın" diyordu. Bu tür girişme böyle demenin algısını ortaya koymuştu. Gizli etkiyi yapan el de, hediye bırakandı. Bırakılan hediye idi. Hediye bırakanların iltifat olukla kendilerine yapılan sununun (kurbanın) etkisinden başka bir şey değildi. Uzaktan hediye sunumlu girişme; belki de "uzaktan duyum" yoluyla yapılan, tarihin ilk "centilmenlik anlaşmasıydı" bu.

Tarihteki yazılı olan ilk barış anlaşması Kadeş Barış Anlaşmasıysa; uzaktan temas ile hediyeleşen ilk işareti (işmarı) anlaşma da buydu. Kesim yerleri içindeki armağan sunu yeri olan bu yerler; ilk kes uzaktan sunusu olan ve uzaktan teması olan süre durum "tapınak anlaşmasıydı".

Ki bu anlaşma El döneminin ahit dediği imanı sözleşmesinin de çok öncesinde olan bir işaret dili (işmar dili) anlaşmasıdır. Uzaktan armağan sunan anlaşmalar; üreten grup tavrıyla başladı. Üreten gruplarla devam eden bu süredurum, birleştiren inşacı bir akitti.

Oysa El akdi mal sahibi efendi ile maldan yoksun köleler arasında olan sömürü sel ahittir. Yeni inşa değil, yeni olanı paylaşan bir inşanın efendi yararına ters yüz edilmesidir. İkinci büyük anlaşma da yüz yüze temaslara yapılip, irade olunan ön ittifaklı İLAHİ antlaşmalardır. İlahlar grup tüzeli temsilcilerdir.

Bu sürecin ikinci aşaması içinde eğer karşı gruplar da bir totem mesleği üreticiliği içindeyse veya daha sonra bu kabil üretime geçmişlerse; onlar da aynı şekilde karşı tarafın yamyamlığını savuşturan amaçlı tutumla, bu kesim yerleri içine kendi totem yiyeceklerini, bırakmış olmaları da kendilikten trampaydı.

İlkinki yalın hediyeleşme seremonisi karşılıklı armağan aşma yapılıncaya yeni süreç, bir sunu; bir kurban; bir yamyamlık tehdidini savuşturma girişmeli olmanın da, daha ötesine geçti. Elbet ikinci girişme, ilk girişmenin anlamını da korundu. Ama süreci asıl giriştiren; sürecin asıl enerji akışını yaptıran ve enerji düzenletişini yapan girişme de bu karşılıklı armağan sunusu yapan girişmeydi.

Karşılıklı sunu koyan karmaşık girişmeler, geleceği olan süreçleri ortaya koyacaktı. Uygarlığı ortaya

koyacaktı. Karşılıklı olan sunu seremonileri; karşılıklı düzenli ve zorunlu yapılan sunu işleri oldular. Böylece bu girişme sunu yapan gruplarına; sunularını her bir gruplar için de ürettiler oldular. Bu yalın seremonili ilk süreç girişmesi şimdi "birbirlerinin ürettiklerine karşılık olan değiş tokuş bilinci içindeki üretim ile devamlılık çevrimine neden olmuştu".

İşte karşılıklı yapılab, değiş tokuşu olan bu işlerle, bu süreç; yüz yüze temasların da başlangıcı olmuştu. Artık gruplar düzenli olukla, birbirleri için "farklı kullanım değeri olan totem ürünlerini de ürettiler". Bu girişme ilkteki armağan sunma bilincini aştı. İlerde oluşacak ittifakların da, ekonomini de temeli olacak girişme ile İlk kes bir totem grup kendileri dışındakiler için de üretmenin bilincine vardılar.

Uzaktan temas sırasında grupların kendi sosyal organizeleri vardı. Bu organize oluş içinde grupların kendi totem meslekleri olan işleri vardı. Bu işin bir oluşu vardı. Özgün bir eylem türü vardı. Yine bu totem meslekli işin özgün bir anlaması, anlatımı, mantığı ve araç gereç kullanımları vardı. Bu araç gereçlerin özgün isimleri vardı. Totemi işin sırayla ve zamana bağlı olukla yapılan özgün aşamaları anlatan adları vardı. Kısacası bunca yıl yalıtımla olmuş grupların karşılaştıklarında; her biri kendilerinin olan farklı bir totemi iş ve oluşlarıyla, sosyal düzenlenişlerini ifade eden farklı dilleri vardı. "İttifak yapıp girişen grupların totem meslek dilleri, birbirine yabancı dil olmanın özünü de oluşturuyordu".

Bu nedenle yabancı dil etkili anlaşmazlık, uzaktan temasa kurmaya bir zorunluluk gibi görünse de; uzaktan temas etme girişmesi dil bilmeme olan zorunluluktan ötürü değildi. Uzaktan telepatik yol ile anlaşma; yamyamlığa uğrama çekinceli bir durumla ortaya konmuştu. Yani yamyamlıktan sakınma çabası, grupların ilkteki temas etmekten kaçınması kadar, olması gereken zorunlu bir ilk adımdı da.

Bir nedenli değişme, akıl almaz nedenli değişmeler organizesini doğuruyordu. Yamyamlıktan korunmanın gayreti olan uzaktan temas tekrarları bilinci karşılıklı ürün takasını ortaya çıkardı. Uzaktan gözlemlerle, uzaktan iletme ile yapılab girişmeler başka biçimde yansımalar vermekle de anlamlı olmaya başlamıştı. Anlamlı yansıması olan bu takaslar sırasında yapılan eylemler hıfz edildi. Figürler zihne kazandı. Pandomimler ileti dili oldu.

Kısaca hem uzaktan temas eylemleri; hem de takasla olan süreç eylemleri sentez oldu. Sentez ritüelin içi bu nedenle şimdilik iki aşamalıydı. İlk aşama uzaktan iletilmeli figür eylemlerdi. İkinci aşama yan yana gelişteki selamlaşma ve fiziki temas eylemli figür ve dil süreçleri olan müktesebatlardı. Tapınak alan süreçleri yakınlaştırmıştı. Tapınak alan gruplara ait süreçleri iç içe giriştirmişti. Temas eden yapıların sosyal düzenlen imli meslek dilleri karşısındaki temas; ikinci bir kuşdili olay sürecini yaşadı.

Bu süreç ilk ön ittifakların doğum sancılarıydı. Kısacası tarihi sürecin ön evresindeki düşman komşular ile olan bu düşmanlıkları nedeniyle gruplar kendi bölge sınırlarında içinde dolaşılmaz olan ve içinde eylemlerini durdurun, bir kesim alanları oluşmuştu. Tarih sel sürecin totem meslekleri gibi bir süreç durum olanağını, gruplarının önüne koyması; bu kesim alanlarına yeni bir işlevseli durum kazandırdı. Bu

yeni işlevsellik içinde kesim alanlarının güvenli yer olması geleneği olan zorunluluk içinde güvenli yer olma vurgusu daha bir ön plana çıkmıştı.

Kesim yerleri, kendi içindeki eylemleri sıfıra yakın değerlerde durdurmakla birlikte bu yerler tehditten arıtılan güvenli yer olukla ortaya çıkmış, bir boşluk devinim alanıydı. Kesim yerlerinin bu yeni beliren ikinci anlamı da, tapınak işleviydi. Kesim alanı gruplar arası eylemsiz alan olmak yerine, yine aynı güveni vermek kaydıyla önce uzaktan; sonra da yüz yüze temaslarla olmanın eylemlerini başlatan alan olmuştu.

Tapınaklar şimdiki anladığımız gibi ibadet yerleri değildi. Ve hiç bir zaman da tapınaklar ibadet yeri olmakla ortaya çıkmamışlardı. şimdiye kadar tapınağı ibadet yer oluşla anlama koşullanması içinde olanların anlatılan tapınak kavramını pek pek içlerine sindirecekleri kanısında değilim. Zaten bu süre itibarıyla tapınak içine konacak ne bir tapacakları vardı. Ne de böyle bir şeyi, böyle bir yerin ikamesi içine gözetir olacaktardı. Totem tapınılan bir şey değildi. İlkti bir düzenlenin kural ilkesiydi.

Kesim bölgeleri uzaktan gözetimle ilk temas ve anlamlı bir ilk iletme işlerinin kurulduğu yerlerdi. Artık kesim yeri tehdit yeri olmaktan; hareketsiz sükûnetli yer olmaktan çıkmıştı. Yine esen yurdu olma ve yamyamlığa karşı mesafeli bir barış içinde olmanın tapınak söylemli imgesini oluşmaya başlamıştı.